

Al Madoba

FÖLDRAJZ

Részlet Calmon Miraton, Krad papjának útinaplójából

A főleg a janari törzs által uralt füves pusztákat járva az ember nem is hinné, hogy a ma már a Hradzs fennhatósága alá tartozó - korábban Al Madoba néven ismert - terület már jócskán a Taba el-Ibara részét képezi. A homok itt még nem eszi be magát oly kegyetlenül az utazó ruhája alá, vagy nem kell folyamatosan a Bukradzs, vagyis a pusztító homokvihar nyomai után kémlelni a láthatárt, de cserébe - legalábbis nekem, aki Viadomo hegyei közt nőttem fel - a látvány is épp oly unalmas, mint a végtelen dűnék, vagy Predoc és Edorl végeláthatatlan legelői és gabonamezői. A látványt csupán a déli láthatáron emelkedő, a Hradzsot a Kereskedőhercegségektől elválasztó hegység csúcsai törik meg, hogy ne csak a délibábian nyargalászó ménesek jelentsenek változatosságot a tájban.

Mindezek ellenére azt kell mondjam, a Hradzs területén tett utazásaim során leginkább e vidék lopta be magát a szívembe. Ezer és ezer csodát láttam itt, amelyek mind abból fakadnak, hogy Al Madoba népe mennyire másként gondolkodik, mint a sivatag bármely más törzse. Úgy vélem, a jegyzeteimet később rendező atyák majd megfeddnek ezért a kijelentésért, de engedtessek meg nekem legalább ennyi azért a három esztendőnyi vándorlásért, amelyet a dzsadok közt töltöttem.

A janari törzs olyan a Hradzsban belül, mint mifelénk, a Pyarroni Államközösségben Enysmon: hisszük, hogy értékes részei a Szövetségnek, nyíltan nagyra becsüljük őket és méltatjuk a különleges, a miénktől eltérő gondolkodásmódjukat, de titokban mégis megmosolyogjuk őket lemoshatatlanul nomád szokásaik miatt.

A Manifesztációs Háború előtt

A háború előtt az Államszövetségben általánosan elterjedt volt az a tévhit, miszerint Al Madoba füves pusztáin az ég egy adta világon egyáltalán semmi említésre méltó dolog sincsen. Pletykálták, hogy maga az emír is inkább Al Abadana-i palotájában tölti az idejét, semmint, hogy hazatérjen nyomorúságos országába. Persze pletykálták azt is, hogy leginkább tulajdon, nagyravágyó unokaöccse elől menekült el az Al Madoba-i palotájából, de az igazságot soha nem fogjuk már megtudni. Nekünk pyaroknak minden bizonnyal rémesnek tűnhet ez a helyzet, hisz egy régi legendát leszámítva nem nagyon hallhattunk olyan uralkodóról, aki ne népe javát szolgálta volna, hisz Dreina akaratából ez lehetetlen. Al Madobában, azonban úgy tűnik, szemmel láthatóan működött a helyzet, hisz a lovasurak - a janari törzs egyes nemzetségeinek fejei -

saját területükön betartatták mind a saját, mind pedig az istenek törvényeit. Nézeteltérések persze mindenütt akadhatnak, így a pusztákon sem volt ritka az egyes nemzetségek közti határvita sem, de ezek messze nem voltak olyan súlyosak, vagy épp véresek, mint például egy-egy El Sobira-i bandaháború.

A Manifesztációs Háború

Az amund előrenyomulás és terjeszkedés a dzsad törzsek közül Al Madoba népét érintette a legkevésbé. Köszönhetően annak, hogy Al Madoba füves síkságai az utolsó meghódított területek között voltak, a helyiek jóelőre tudták már, hogy mi vár rájuk, hisz Al Abadana eleste után futótűzként terjedt a hír: az amundok megállíthatatlanok. A janari törzs lovasurai a hírek hallatán meg sem próbálták megvédeni a földjeiket, hanem nomád életmódjuknak köszönhetően, mire megérkeztek az amundok által megbabonázott dzsad előőrsök, addigra csak az üres városok és a jól szervezett könnyűlovas vagy épp lovasíjász nemzetségi seregek várták a megszállókat, akik szinte soha nem bocsátkoztak harcba velük, csak akadályozták az előrehaladásukat, hogy minél több időt nyerjenek a menekülőknél.

Ugyanakkor, ha csupán a szervezett menekülés lett volna a janari törzs legnagyobb érdeme, akkor talán érdemes sem volna megemlékezni róluk. A törzsön belül él egy mondás, amelyet magam is többször hallottam, főleg vitás ügyekben elhangzani. "Az a föld a tiéd, amin a sátrad áll és a lovad legel, az az asszony a tiéd, amelyik elfér mögötted a nyeregben, az a fegyver a tiéd, amit a kezeden tartasz, de csak addig vagy férfi, amíg mindezt meg is tudod tartani." A mondás jól példázza a nomád, vagy legalábbis részben nomadizáló csoportok vagyonhoz, vagy épp tulajdonhoz való hozzáállását. Pyarronban egy földjét vesztett nemesnek legfeljebb a szégyen marad, de Al Madobában, ha lóra tudsz ülni és fegyvert tudsz forgatni, akkor semmivel sem vagy kevesebb, mint korábban.

Al Madoba népe az első pillanattól kezdve teljes mértékben támogatta Rahim el-Haszra felszabadító törekvéseit. A híres dzsad hadvezér seregének jelentős részét az Al Madoba-i könnyűlovasság adta, s többek között nekik volt köszönhető az is, hogy Rahim el-Haszrának sikerült

a pyar seregeket megelőzve felszabadítani Al Abadanát.

A Törzsszövetség

A háború végeztével a lovasurak és házanépük a többi dzsad törzshöz hasonlóan visszatért korábbi szállásterületére, Al Madoba füves pusztáira. Az, hogy a háború végén a Hat Város Szövetsége volt az, akinek a seregei kiűzték az amundokat a területről épp annyira érdekelte őket, mint, amennyire azok megpróbálták érvényesíteni az akaratukat az újonnan szerzett területeik felett. A visszatérő nemzetségek komoly problémát jelentettek a javarészt pyar érdekeket képviselő, az újjáépítést felügyelő és szervező, részben letelepült csapatoknak, akik a területen maradt, az amundoktól megszabadított dzsad népeket próbálták meg pacifikálni. A történet a történelem hajnala óta ismert, az egyik oldalról békefenntartókról és lázadókról, míg a másik oldalról elnyomókról és szabadságharcosokról szól, aszerint, hogy melyik oldalt kérdezi meg az ember. Ahogy azt korábban El Sobira kapcsán is emlegettem, a pártatlanságom erősen megkérdőjelezhető e kérdésben, így igyekszem inkább a tényekhez ragaszkodni.

Az biztos, hogy a probléma gyökerét az állandó csatározások okozták a lovasurak között. Ugyanis, ha másban nem is, de ebben az egy kérdésben egyetértett minden - vagy legalábbis a legtöbb - nemzetségfő: nem akarnak újabb emírt. Krad felkentjeként nem vagyok politikus, de feltételezhetően e kijelentés úgy pontos igazán, hogy egyik lovasúr sem akart olyan emírt, aki nem saját maga, ám megegyezni nem tudtak.

A lovasurak néha háborúztak egymás közt, de szinte mind hadat viseltek a megszálló - Kradra mondom, de nehéz ezt leírni - helyőrségek ellenében. Míg nomád mivoltukból fakadóan az egyes nemzetségek inkább a hagyományos szállásterületeik környékén portyáztak és legeltettek, addig a pyar csapatok jobbára csak a korábbi fővárosban és a kereskedelmi útvonalak mentén felépült erődökben és a bányák védelmére kiépített őrposztokon tevékenykedtek, így komolyabb

összecsapásokra csak ritkán került sor, de nyilvánvalónak tűnt, hogy egyik fél sem tud a másik fölé kerekedni.

A Hradzs

A majd húsz esztendeig tartó torzsalkodásnak végül meglepő módon a Hradzs hódítása vetett véget. Galradzsa egyistenhitének hittérítői Al Madobát sem kerülték el, így, miután a Hradzs meghódította, vagy felszabadította - ismét egy keserű lecke a pártatlanság nehézségéről - Al Avdalt és Al Mugaffét, majd Al Madoba felé fordult, a lovasurak újult erővel szálltak hadba a területeikért, egy olyan többfrontos háborút hozva létre, amit a pyar csapatok nem, vagy csak igen komoly veszteségek árán nyerhettek volna meg, így P. sz. 3735-re, alig négy esztendő leforgása alatt a Hradzs fennhatósága alá kerültek Al Madoba pusztái és városai.

Sokan hitték, hogy a szultán hatalmának megszilárdítása Al Madobában, épp olyan véres felkelésekhez, vagy durván elnyomott lázongásokhoz fog vezetni, mint az korábban Al Avdalban, vagy Al Mugaffében történt, ám mindenki legnagyobb megdöbbenésére, ehelyett az uralkodó seregei visszavonultak a Hradzs határai mögé. Futároktól és városi kikiáltóktól volt hangos az egész Hradzs, a szultán levelét nem csak Al Madoba piacterein, de a saját határain belül is felolvasták a napi imádságok előtt. A kiáltványban Galradzsa ynevi helytartója hangsúlyozta, hogy az egész Taba el-Ibara hálás Al Madoba népének, amiért a pyar hitre tért Al Mugaffe és az áruló, a Kereskedőhercegségekkel szövetségű Al Avdal népeivel ellentétben példát mutatott a sivatag összes lakójának, s minden erejével azért harcolt, hogy Rahim el-Haszra öröksége megvalósulhasson. A szultán azt is kijelentette, hogy Galradzsa akaratóból a sivatag a dzsadokhoz tartozik, ahogyan a dzsadok a sivataghoz tartoznak, így a pyar bitorlók kiűzését ünnepnapnak nyilvánította, majd istene áldását kérte Al

Madoba népére, akik oly sokáig kénytelenek voltak kitartani.

A szultán ezután követeket küldött a lovasurakhoz, s olyan szövetséget ajánlott nekik, amellyel csak nyerhettek. Csakhogy a Hradzs uralkodója minden janari nevében kérte a szerződés megpecsételését, amit egyedül Al Madoba emírje írhatott volna alá.

Sokan hitték, hogy az egész csak trükk, s hogy a Manase serege csak azért vonult ki Al Madobából, hogy ne kelljen Al Avdalhoz és Al Mugafféhez hasonlóan megtörni a helyiek ellenállását, s e szövetség ajánlatával akart az emír trónjáért folyó belháborút kiobbantani a lovasurak közt. Ennek igazolására, vagy cáfolatára azonban soha nem kaphattunk választ, ugyanis a pyar ésszel felfoghatatlan dzsad furfang ismét bebizonyította, hogy a sivatag népe mennyire másképp gondolkodik, mint bármely más ember népe Yneven.

Akadt ugyan néhány összecsapás a nemzetségek közt, ám a lovasurak végül bravúros megoldással álltak elő. Létrehozták a lovasurak tanácsát, amely a mai napig is Al Madoba törvényhozó és uralkodó szerve, ugyanis e tanács választja meg az emír személyét.

A pyar gondolkodás azt sugallná egy ilyen helyzetben, hogy a tanács gyakorolhatja az emír jogait, s közösen aláírhatták volna a szerződést, miközben évekig, ha nem évtizedekig folyhattak volna közben a viták az emír személyéről, mígnem valamelyik lovasúr annyi befolyást nem szerez, hogy megszerezze a címet. A pyar logika így tenne, nem úgy a dzsadok.

A lovastanács alig néhány hónap leforgása alatt emírt választott, méghozzá Jaszeff ibn Maszefik-Janari személyében.

Ha most azon gondolkodsz jó olvasóm, hogy ki is lehet e neves államférfi, s milyen vérvonal sarja, vagy miféle hősi tetteket hajtott végre, amivel kiérdemelhette a szélrózsa minden irányába széthúzó lovasurak bizalmát, azt kell mondjam, feleslegesen töröd a fejed. Emírré választásakor Jaszeff ibn Maszefik-Janari nem volt más, mint egy föld és ménes nélküli szabad vágató, - pyar felfogás szerint leginkább kóbor lovagként értelmezhető - aki fél lábát a pyar csapatok elleni háborúskodásban, szemé világát pedig fiatalságával együtt vesztette el, ugyanis több mint hetven esztendőt látott már. Legnagyobb érdemének azt lehet tekinteni, hogy nem voltak sarjai, s elég jelentéktelen volt ahhoz,

hogy korábban egyik lovasúrnak sem állt érdekében lekenyerezni, így tulajdonképp megválasztottak maguknak egy tehetetlen, ráadásul vak bábót, akinek a törvények szerint minden szignóját és pecsétjét a lovastanács minden tagjának pecsétjével és aláírásával kell ellenjegyeznie.

A szerződés a vártnál is nagyobb bőséget és felvirágzást hozott Al Madoba népének, s alig pár esztendőn belül a visszájára fordult az a hírnév, amelyet a manifesztációs háború előtt az emír vívott ki országának. A kereskedelmi jogoknak és kiváltságoknak hála sosem látott gazdagság és növekedés jutott Al Madobának.

Háború a Hat Város Szövetsége ellen

Bármennyire is vitatják és elemzik történészeink és politikusaink Haydar ibn Manase munkásságát, abban a legtöbben egyet értenek, hogy bár vallási vezetőként való tevékenysége a pyar erkölcsök szerint erősen vitatható, addig képességeit tekintve politikusként és hadvezérként valóban méltó utódja Rahim el-Haszrának.

Az, hogy Al Avdal és Al Mugaffe megszállását a dzsad nép összefogásával és felszabadításával ideologizálta meg, mint a manifesztációs háború előtti határok visszaállítását, sokkal elfogadhatóbbá tette mindenki számára a hódítást. A helyi ellenállás kegyetlen, ám gyors megtörése után balzsam volt a sebekre az a gesztus, amellyel visszafogadta Galradzsa keblére a helyi dzsad népességet.

Al Madoba visszaszerzése és a tény, hogy szinte azonnal kivonta a pusztákról a seregeit, s visszaadta azt a janari törzsnek, már-már elfogadhatóvá tette a Hat Város Szövetsége és a Pyarroni Államszövetség számára is a vereséget. Főleg azok után, hogy a kivonulást követően békét ajánlott az Államszövetségnek, valamint a győztes félként szokatlan módon jelentős jóvátételt hajlandó lett volna megfizetni, hogy néhány kölcsönösen előnyös kereskedelmi szerződés születhessen a birodalmak közt.

Ezek a gesztusok megnyugtatták Pyarront, lehetőséget kínálva arra, hogy egy békés és rendezett, valóban Rahim el-Haszra törekvéseihez méltó Taba el-Ibarával köthessen szövetséget. Többek közt, talán ezért is keltett olyan nagy visszhangot a Fehér Városban a szultán halála.

Az új uralkodónak, II. Haydar ibn Manasének egészen más elképzelései voltak a Hradzs jövőjét illetőleg. Atyja birodalom egyesítő hadjáratát hódító háborúként folytatta. Az alatt a négy év alatt, amíg kitartott mellette a hadiszerecsse, a szultán jelentős területekkel gyarapította birodalmát, s jócskán visszaszorította a manifesztációs háború után kinyújtózott Hat Város Szövetségét. Galradzsa akaratából megállíthatatlannak tűnt. A dzsad seregek jelentős győzelmeket arattak egészen P. sz. 3739-ig, amikor is a Dzsendru-atah oázisa közelében megívott csata hevében a pyar csapatok egyikének sikerült elfogniuk a dzsadok egyik oldalszárnyának parancsnokát, amely irányítás nélkül hamar összeomlott. Az Államszövetség ezzel nem csak megnyerte a csatát, de a győzelmet kihasználva gyors előrenyomulással a hadiszerecsent is megfordította. A szultán és hadvezérei elbizakodottsága miatt a Hat Város Szövetségének csapatai alig két esztendő alatt visszaszorították a Hradzsot a korábbi határai mögé.

P. sz. 3791-ben végül hosszas küldöttjárás után, a Hradzs és az Államszövetség végül fegyverszünetet kötött, amelyet néhány évvel később, a szultán halála után utódja, III. Haydar ibn Manase erősítette meg, majd írta alá a békeszerződést is.

A Ménesek és a lovasurak

Al Madoba társadalmának és gazdaságának is a ménesek képezik az alapját. Noha a manifesztációs háború előtt általánosan elterjedt mondásnak - vagy inkább pletykának - számított, hogy bolond, vagy koldus az, aki a helyi gebékre fanyalodik, mindez feltehetően csupán a korábbi emírnek és a rossznyelveknek volt köszönhető. Már a korábbi dzsad államok területén is, de a Hradzs határai belül immár mindenképp úgy tekintenek az Al Madoba-i ménesekből származó lovakra, mint, ahogyan mifelénk az yllinori ménesekre, vagy a predoci telivérekre. Egy-egy díjnyertes csödörért, vagy kancáért aranyak tucatjait képesek kifizetni a hozzáértők.

A legnagyobb, lovakat tenyésztő nemzetségek fejei, a lovasurak olyan komolyan

veszik egy-egy ló vérvonalát, hogy Galradzsa papjai hitelesítik a versenygyőztes lovak vérvonalát megőrkítő szent könyveket, melyekben szereplő aranysújtások száma határozza meg a nemzetgyűlésben az adott családok hatalmi rangsorát. Vagy, ami ennél is megdöbbentőbb, hogy a dzsad világban elfogadott vérváltság nem érvényesíthető a lovakra. Pyar szemmel nézve már maga a vérváltság ténye is felháborító, - hisz tulajdonképpen arról van szó, hogy gyilkosság esetén az elkövető az elhunyt családjának tett anyagi felajánlás esetén, a hozzátartozók elállnak az igazságszolgáltatástól - ám, az, hogy Al Madobában egy ember halála kiváltható és szigorúan nézve eltussolható, ám egy lóé nem, hihetetlennek tűnik számomra. Amikor azonban a helyieket kérdeztem erről, ők ebben semmi kivétnivalót nem találtak. Egy-egy díjnyertes lovon ugyanis egész családok - akár többéves - jóléte is múlhat, nem beszélve arról, hogy akadnak nemzetségek, akik így kerülhetnek csak be a lovasurak tanácsába, ami igen komoly politikai befolyást jelent.

Mindezek ellenére Al Madoba politikai berendezkedése döbbenetes rugalmasságot mutat, ráadásul még az én pyar világszemléletemnek is logikus, demokratikus és egyszerű. A lovastanács nem csak a döntéshozók számában, de személyében is évről évre változó, ahogy az egyes tanácsstagok szavazatainak száma is. A rangsort az egyes nemzetségek ménese határozza meg, de nem a lovainak számával, hanem azok díjaival. Többek közt ez az oka annak, hogy a ménések vérvonalát Galradzsa papjai hitelesítik. A szent feljegyzések többek közt tartalmazzák a lovak felmenőit és ismertetőjegyeit, ugyanis az egyes nemzetségek, csak addig bírnak az egyes díjak adta szavazattal, ameddig az állat is életben van. A főváros tavernáiban számos történet kering, hogy kik és, hogyan próbálták meg átverni Galradzsa papjait, természetesen sikertelenül. A leghajmeresztőbbeket egy külön tekercsbe feljegyeztem, de

engedtessek meg nekem, hogy mind közül a legvadabbat e lapokon is elismételjem.

A pletyka szerint az egyik nagyúr - több alkalommal is hallottam a történetet, ám a nevek mindig változtak benne, sőt egy alkalommal olyan nagyurat említettek meg, amelynek családjáról biztosan tudható, hogy még a manifesztációs háború során magva szakadt, tehát soha nem is tartozhatott volna a lovasurak közé - odáig merészkedett, hogy egy erioni felhajtón keresztül egyenesen északról hozatott egy sötét varázstudót aki az elpusztult lovát, hogy - mást ne mondjak - szalonképessé változtassa.

A történet persze nyilvánvalóan nem igaz, amolyan városi legenda, de jól mutatja, hogy egy-egy ló milyen elképesztő értéket képvisel Al Madobában. A versenyzésből kiöregedett versenylovakat - persze csak azokat a példányokat, amelyek kiérdemelték az arany-, vagy ezüstsújtásokat - nagy odaadással ápolják, s nem ritka, hogy vajákosokkal, vagy épp papokkal gyógyíttatják.

A lovak azonosítása és bemutatása egyébként a dzsad szokásoknak megfelelően nagy pompával és ünnepek közepette történik az éves ezer mérföldes derbi előtti napokban, s egészen a verseny végeztéig tart, ugyanis a befutó napján hirdetik ki a tanácsban helyet foglaló nemzetségek neveit és a szavazataik számát.

Ugyanakkor meg kell jegyeznem, hogy a látszatra egészen demokratikus államigazgatási rendszer a tipikusan dzsad hozzáállásnak köszönhetően szinte teljesen működésképtelen. Míg Pyarronban a Papi Szék rendszeresen ülészik, addig a lovastanácsot, csak a szükséges esetekben hívják össze, ráadásul a néha hetekbe is beletelő utazás után a nemzetségek képviselői egészen apró ügyekben is képesek hónapokon át elvitatkozni. Ez persze Al Madoba esetében nem tekinthető hátránynak, tekintve, hogy szándékosan tehetetlen emíri hatalmat szándékoztak kialakítani. Az utazó joggal csodálkozik rá, hogy mindezek ellenére az országban mégsem káosz és El Sobira legrosszabb napjait megszügyenítő állapotok uralkodnak. Az egyes nemzetségek igen komoly rendet tartanak a saját földjeiken, bár gyaníthatóan leginkább a méneseik védelmére. Ugyanakkor nem árt, ha az utazó tájékozódik kicsit a helyi viszonyokról, mert könnyen lehet, hogy, ami az egyik nemzetség

földjén még szinte kötelező, az máshol már inkább illetlenség.

Abu Zerina ma

Al Madoba alig félszáz esztendő fővárosa, amelynek építése mind a mai napig tart. Az egykori emír - aki igen ritkán tartózkodott hazájában, inkább Al Abadanában vendégeskedett, mivel Al Madoba nemessége, ha tehetne volna, azonnal kardélre hányja - ellenlábasai által a háború után emelt főváros a nemesi családok, illetve a lovasurak tanácsának, később pedig az új a szultán által kinevezett emír gazdagságának, a janari törzsnek a dicsérete. A Kis-Abadanaként is emlegetett városban egymást érik a közfürdők, a kisebb nagyobb szentélyek, nemrég fejezték be a nagykönyvtár, és a városi ispotály építését. Közutak, szerájok és a gazdagabbak palotái épülnek minden felé.

A városban a háború óta annyira túlteng az építési, alkotási vágy, hogy minden magára valamit is adó gazdagabb kereskedő, vagy nemes épített kötelezőnek érzi, hogy valamely középülettel gazdagítsa a várost. Ezekről az adományokról kis réztáblán meg is emlékeznek a város vezetői az adott épületeken. Közvetlenül a háború után divatba jött az a szokás is - gyakorlatilag afféle általános, babonává vált, hogy a hazatérő gazdagok, nemesek a szokásos Galradzsához szóló áldozati felajánlás mellé a város javára is felajánlást tettek pénzben.

Mivel Al Madoba füves pusztáin a Bukhradztól nem kell tartani, a városnak nincsenek falai. Az utazó előbb csak azon kapja magát, hogy a karám és a hozzájuk tartozó sátrak, majd a karavánok tűnnek fel, amik lassacskán sátrak és viskók erdejévé nőnek ki magukat, mígnem már egy város utcáin sétál. A városfal kiánya persze nem jelenti azt, hogy a település védtelen volna. A legtöbb várossal ellentétben Abu Zerina nem osztható fel egyértelműen kerületekre. A nagyobb nemzetségek palotái inkább nevezhetők erődöknek, amik köré a kisebb családok és istállók tömörülnek. Az egyes paloták egymástól nyíllövésnyi távolságban állnak, így az esetleges ostromlóknak igencsak meg kellene küzdeniük egy-egy kisebb erőd bevételéért. Abu Zerinában él a kifejezés, miszerint a várost nem csak a nemzetségek védmezik, de a törzs ősei is. Ez tulajdonképp igaz is, hisz a város határában a viskók és sátrak erdejében szabályos tereket alakítottak ki, a

közepükön a hatalmas talapzatokon elhelyezkedő neves dzsád hősök szobraival. E parkok természetesen a palotaerődök lovasseregeinek nyújtanak kényelmes felvonulási teret, míg az ellenséges csapatokat könnyen eláraszthatják az erődökből egy-egy nyílfelhővel.

A fontos épületek természetesen a város szívében kaptak helyet. Itt áll Galradzsa szentélye, a postapalota, a város egyik legnagyobb közfürdője, a nagy karavánszeráj és persze Abu Zerina gyöngyszeme, a nagy lovasaréna is.

Maga a barid, avagy a postapalota nem egyetlen épület, hanem egy már-már Galradzsa helyi szentélyével vetekedő méretű épületegyüttes. Magas tornyaival, hatalmas, központi aranyozott kupolájával, áttört, finom mérműveivel leginkább a legfinomabb rokmundi csipkéből készült ékszeres dobozra hasonlít. Az egész közepén egy méretes aranyszín kupola borul a levéltár épületére, ahol a Hradzs számtalan területéről érkező madarak hordozta üzeneteket másolják, vagy küldik tovább. A középső épületet négy, nagyobb udvar veszi körül, amely felett hatalmas vásznakat feszítettek, ki ezáltal a nap minden órájában árnyékban tevékenykedhetnek a fogalmazók. Ezekon az udvarokon kaptak ugyanis helyet a bértollnokok, fogalmazók és írkok. Az udvarokat körbevevő épületszárnyakban a köznéptől jól elkülönülve a magasabb rangúak, vagy vagyonosak számára tartanak fent termeket és lakosztályokat. Szintén ezen épületek egyikében vannak a különböző dzsád bankházak helyi kirendeltségei is, valamint, ha az ember kalandozót akar bérelni, akkor állnak rendelkezésére a felhajtók irodái is. A nagy tömeg persze vonzza az árusokat is, így aztán az épülettömb oldalához számtalan aprócska, kék kupolás épület, sátor és ponyva tapad, amelyek épp úgy rejthetnek üzletkötéshez alkalmas, csendes teaházakat, mint a portékákat hangosan kínáló könyvkötőket, színes tintát árusító alkimistákat, vagy pecsétet készítő ötvösöket. Maguk a postamadarak fészkei és kalitkái a központi kupolát körbevevő négy karcsú toronyban kaptak helyet.

A lovascsaládok, illetve a város elitje által emelt legnagyobb építmény a lovasaréna, amely nem csak egy egymérföldes elipszis alakú pályát, foglal magában, de ez az induló és befutó pontja az Al Madoba-i ezer mérföldes derbinek is. Sőt Galradza papjai is az itteni szentélyben hitelesítik a versenygyőztes lovak vérvonalát megörökítő szent könyveket, melyekben szereplő aranysújtások száma határozza meg a nemzetgyűlésben az adott családok hatalmi rangsorát. Ennek megfelelően a Nagy Aréna a nemzetgyűlések helye is, ahol a küzdőtérhez legközelebbi páholyokban ülve

tanácskoznak és hoznak döntéseket a nemzetségek vezérei a lelátókon szorongó családfők és idegenek tanúságtétele mellett.

2014.01.?.

Szerző: Négykapu

Forrás: Erion.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely